

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Název práce: Slovesné časy vyjadřující budoucí děj v italštině ve srovnání s francouzštinou

Diplomantka: Bc. et Bc. Monika Boháčová

Pracoviště: Ústav romanistiky FF JU v Českých Budějovicích

Vedoucí práce: doc. PhDr. Jan Radimský, Ph.D.

Rozsah: 73 stran vč. bibliografie

Téma diplomové práce, kterou předkládá Monika Boháčová, je atraktivní po stránce teoretické i empirické, vyžaduje dobrou znalost dvou románských jazyků a efektivní využívání korpusových nástrojů. Zpracování práce však očekávání zcela nenaplnuje, nicméně k obhajobě ji snad lze s jistými výhradami doporučit.

V teoretickém úvodu se autorka zaměřila nejprve na terminologickou opozici mezi časem události (*time*) a časem gramatickým (*tense*). Následují dvě obsáhlé kapitoly věnované italštině a francouzštině, kde autorka pojednává o funkcích jednotlivých slovesných časů z hlediska jejich schopnosti vyjádřit budoucí děj a případné další významy (modalita deontická, epistemická). V rámcovém pohledu zde autorka postupovala správně, při bližším zkoumání je text místy nelogický, zmatený. Pro ilustraci bych uvedl několik příkladů:

1) Opozici *time* vs. *tense* autorka avizuje hned Šabršulovým citátem v úvodu kap. 1 (s. 11), ale kuriózně z něj vyvozuje něco jiného – chápání času jako filozofický problém. K opozici *time* x *tense* se pak vrací až v kapitole následující. (Stranou bych nechal fakt, že ani pojem *time* není tak jednoznačný, jak jej autorka prezentuje – nejde jen o čas jako fyzikální veličinu, ale také o jeho vnímání člověkem, viz opozice typu *chonos* vs. *kairos*, apod.).

2) Soudím, že imperativní význam slovesného futura popisovaný na s. 22 je totéž, co *futuro deontico* popisované na s. 19.

3) Časový a modální význam futura by bylo vhodné více odlišit – čistě modální význam (ve smyslu epistemické modalit) má futurum tehdy, pokud referuje k přítomné události. O tom svědčí i příklady na s. 32 s fr. slovesy *sera*, *aura*; komentář uvedený výše (s. 31-32) hovoří ale o událostech budoucích.

4) Na s. 34 je avizován příklad se specifickým užitím slovesa *pouvoir*, v příkladu je ale sloveso *vouloir*.

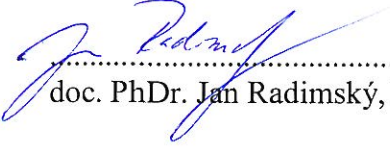
5) Prezentace použití imperfekta pro vyjádření blízké budoucnosti (s. 35) nedává smysl – z popisovaného příkladu soudím, že jde o tzv. *futur proche* se slovesem *aller* v imperfektu, což je prostředek k vyjádření následnosti (uskutečněné i neuskutečněné). Totéž asi platí pro „francouzské užití imperfekta pro zamýšlení vykonání budoucího děje“ (sic!, s. 38)

Empirická část práce je zpracována pouze jako soubor komentovaných příkladů užití budoucího času (tj. nenajdeme zde užití minulých časů pro vyjádření budoucnosti, které autorka avizuje v úvodu). Z hlediska metodologie práce s korpusem je nepřesné a neobvyklé měřit frekvenční seznam na strany (s. 41) – autorka ani neuvádí „délku“ takové strany. Není jasné, proč zjišťovala výskyty sloves podle jednotlivých slovesných tříd (s. 40). Na korpusu Intercorp se jistě daly vymyslet zajímavé rešerše, které by ověřovaly výchozí hypotézy mnohem přesvědčivěji, nežli komentováním jednotlivých výskytů.

Po formální stránce práce splňuje základní předpoklady. Italské résumé je z jazykového hlediska velmi chabé, kuriozitou je naopak detailní résumé španělské, které autorka vysvětluje tím, že používala mnoho materiálů ve španělštině – v bibliografii však není ani jediný!

Závěr:

Předkládanou diplomovou práci doporučuji k obhajobě a hodnotím jako **dobrou**.

.....
doc. PhDr. Jan Radimský, Ph.D.

V Českých Budějovicích, dne 19. srpna 2015